

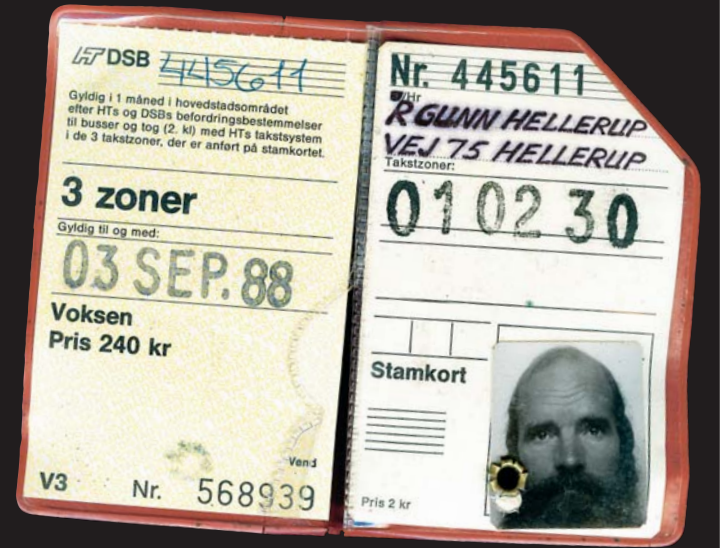
■ Kan man år efter år leve totalt **totalt afsondret fra samfundet** samfundet og samtidig bo midt i København? Svaret er ja

Nogle socialarbejdere kalder dem **kælderfolk** – vi ser dem af og til på gaden, men helst gemmer de sig væk. I denne uge fortæller 24timer historien om en af dem. Den finske eneboer Runar Gunn gemte sig i en kælder på Østerbro i en hule bygget af hundredtusinder af gamle aviser. Jeg ville gerne have mødt ham, men nåede det aldrig. Kvinden i artiklen er min søster.

Jakob Moll

Den finske eneboer - kapitel 3

Nede i dybet

Fotos: Camilla Stephan

P ludselig stod han i cykelkælderens halvmørke.

Pernille fra anden sal var nede efter sin cykel, og det gibbede i hende, for hun havde intet hørt. Han kunne være vokset frem af skyggerne.

Pernille havde boet i ejendommen i årevis, men hun havde aldrig mødt man-

efter ordene. Når de dukkede frem, var de ikke danske.

Runar Gunns isolation havde endnu en årsag. Da alt så sort ud, var han blevet svigtet. Senere i livet fortalte han, at en person, han stolede på, havde franarret ham en formue. Nu sad Runar Gunn i sin kælderhule omkranset af et bjerg af gulnede aviser og mærkede følelser, der ellers var ham fremmede. Vrede. Bitterhed.

Om natten så beboerne af og til en langskægget, beskidt mand, der gik og samlede usynligt skidt op efter sig.

På forunderlig vis skulle Runar Gunns nedtur hjælpe

ham op til overfladen igen.

I sin isolation, var han nemlig holdt op med at tømme en postboks, der ellers var hans eneste livline til det officielle Danmark.

En dag landede et girokort fra Told & Skat i postboksen, fordi Runar Gunns kælderrum var steget i værdi. Måneder kom og gik, rykkerne samlede støv i postboksen, og en dag kunne man på landets biblioteker læse i Statstidende, at halvdelen af kælderen på Østerbro var sat på tvangsauktion.

den fra kælderen. Hun vidste kun, at han var en slags eneboer, og at han hed Runar Gunn.

Han var laset klædt. Hår og skæg voksede vildt omkring et vejrbitdt ansigt, hvor mørke furer bredte sig som spindelvæv.

»Godmorgen,« sagde vildmanden og forsvandt.

Hun skyndte sig ud i dagslyset.

64-årige Runar Gunn, vildmanden, en myte blandt Københavns erfarne avisbude, talte sjældent med andre og vovede sig kun ud om natten - for at klunse og finde mad.

Han var langsomt ved at glide væk fra omverdenen og ind i sig selv.

I en menneskekælder havde Runar Gunn knoklet med at lægge brosten og dele aviser ud, men hans særheder fik ham fyret. Uden kolleger forfaldt hans ellers sprudlende danske sprog.

Når han endelig talte, famlende han

I december 2000 købte Pernilles mand Peter to kælderrum, der indtil da havde tilhørt Runar Gunn.

Da Peter første gang åbnede til sin nye kælder, blokerede en mur af aviser for, at døren åbnede mere end en armslængde. Han stak hovedet ind og så et mandshøjt kaos af aviser og ragelse. Avisbjergene fortsatte til loftet ind mod de bagerste rum.

Runar Gunn dukkede frem og hilste pænt. Peter fornemmede med det samme, at tvangsauktionen var gået totalt hen over hovedet på kælderens beboer.

Lidt efter gik Runar Gunn for første gang ind i en af de herskabslejligheder, han havde boet nedeunder i et lille årti.

I Peter og Pernilles spisekøkken sad han og sippede af et hvidt kaffekrus, mens Peter

sad ved siden af og fortalte om de advokatskrivelser, der lå på spisebordet. Pernille smurte madder til gæsten, som så sulten ud.

Runar Gunn mumlede på svensk. Nu forstod han, hvad der var sket, og han var irriteret på sig selv for ikke at have betalt regningerne.

Fra køkkenbordet tog Pernille, 30-årig funktionær og gravid med sit tredje barn, sig selv i at stirre på manden fra kælderen. Det lyste ud af eneboeren, at han var i uvanlige omgivelser - at en almindelig stol, en ren kop og køkkenets skarpe lys udgjorde en eksotisk og foruroligende oplevelse for ham.

Manden lugtede sært, og hun var beklemt ved situationen.

Peter, derimod, var opløftet. Han var nu overbevist om, at den skæggede mand hverken var farlig, tosset eller dum. Der var noget over kældermandens optræden, der pirrede Peters nysgerrighed.

Peter var selv kendt som en lidt tavs og sfinksagtig gut, som andre havde svært ved at regne ud, hvad tænkte.

Som vagtlæge kørte Peter ofte vagt om

natten. Flere gange om ugen befandt han sig alene i mørket på Vestsjællands landeveje. Der besøgte Peter flere originaler end de fleste. Men den mumlende finne med kaffekoppen var noget ganske særligt.

Nogle uger senere gik Peter og Runar Gunn rundt i kælderen og ryddede op og snakkede om stort og småt. Runar Gunn var i strålende humør. Familien på anden sal ville ikke smide ham ud af kælderrumene. Nu sprang han rundt og tørrede støv af de gamle møbler, som Peter samlede på, og som var årsagen til, at de skulle bruge den ekstra plads.

Peter var forbløffet over, at den snavsede eneboer jonglerede med egetræ og mahognimøbler, som var de af pap. Fuldskegget var gråsprængt, men hans senede krop hav-

de kræfter som en okse.

Peter spurgte ikke til aviserne i de bagerste rum. De var hinsides enhver fornuft.

Oppe på anden fortsatte hverdagen for børnefamilien.

En tidlig morgen finder Pernille en Jyllands-Posten på familiens dørmatte. De abonnerer ikke på avisen, men hun undrer sig først, da andre aviser og blade begynder at dukke op foran døren.

En dag nævner Peter de mærkelige aviser over for kældermanden og får svaret, at dem 'kommer han da med'.

I virkeligheden er klunseren Runar Gunn kun lige begyndt at vise sin taknemmelighed.

jakob.moll@24timer.dk

Læs de to første kapitler på www.24timer.dk